EXPEDICE VYSOKÉ TATRY 20.8. – 26.8. 06

PRŮVODCE: otec MIKULÁŠ

ÚČASTNÍCI: otec Mikuláš, Marcka, Radek (presidento), Kája, Maruška, Pepa, Míra, Káťa, Vlaďka, Danužka, Zdeňka, Hanka C., Hanka V., Jenda, Martina C., Martin, , Martina S., Lida, Viktor, Venda

Den 0,5 až 1 (tzv. dubleden č.1) (neděle a pondělí)

Na zádech nesu asi 20-ti kilový batoh ven z domu. K mému zděšení (brácha nesl stejně těžké, ale větší zavazadlo) přijíždí malý třídveřový peugot s Radkem za volantem. „To se vejde" zaznělo z jeho úst. A? Vešlo. Radek totiž patří mezi prozíravé a svůj batoh poslal jako předvoj. Vyrazili jsme směr Jihlava. Na hlavním mašinkovým nádraží čekal zbytek expedice s různými všelijak velkými zavazadly. Vlak má 30 minut zpoždění. Japonský strojvůdce páchá za minutové zpoždění harakiri, ale u nás jde 30 minut i víc. „Nebudu si stěžovat" jsem si řekl, jednak je to pěšky 490 km a pak ten batoh. Otec Mikuláš nám rozdal kartičky s heslem a s číslem, které sloužilo na prezenci, jako využíváme na táboře.

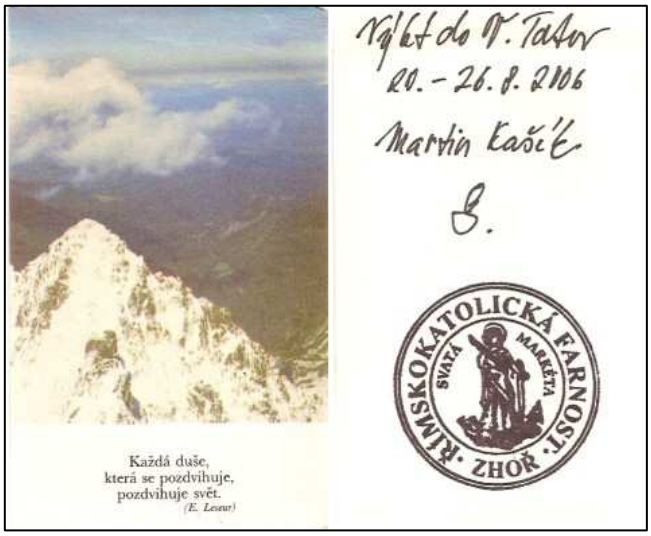

Mašinfíra dojel až do Jihlavy a zde začala první romantická chvilka ve vlaku. Tu chvilku popíšu nejlépe asi tímto obrázkem:

Samozřejmě, že jsem si trochu zapřeháněl, nicméně skauti, kteří seděli v kupéčkovém vagonu v uličce na mě budou dlouho vzpomínat, protože jsem si přes ně šel čtyřikrát pro informace. Situace se v Brně otočila. Měli jsme místenky a to znamená, že jsme se mačkali v kupečkách s tím rozdílem, že jsme na to měli papír (a zase si stěžuji, ale už nebudu, budu myslet na těch 490 km a batoh). A byla noc… Snažili jsme se spát. Některým se dařilo (asi jednomu, vlastně určitě jednomu), některým ne. Na hranicích nás zkontrolovali čeští celníci se psi a za nimi slovenští celníci s kočkami, ptáte se proč s kočkami? Kočky toho prý míň sežerou. Otec Mikuláš nezapřel své slovenské kořeny a hned za hraničním kamenem na nás spustil po Slovensky. Ale to on nás jen zkoušel.

Sluníčko nás začalo šimrat přes upatlaná skla vlaku, když jsme vjížděli do mašinkového nádraží v Popradu. Pak nás čekal přesun autobusem do Lendaku. Pilot autobusu nikdy z rukou cestujících nebral tolik peněz za jednu jízdenku. Zaslechl jsem, že si snad vezme dovolenou na vzpamatování. Nicméně to ustál a jelo se. Cestou do Lendaku na nás dýchla minulost. Podnik TATRAMAT, jehož výrobky jsme donedávna měli všichni doma, sousedil s firmou WHIRLPOOL, jejíž výrobky má zase většina z nás doma teď. Již jsme zde v Lendaku. Čekala nás ještě asi kilometrová cesta na náš zámek. Ano zámek a nepřeháním. Na týden jsme se ocitli z našich 3+1 v 8+1+1 kulečník. Čekala nás po příchodu pár skvělých záležitostí. Za prvé najíst se a za druhé jít spát, tedy pár. Viktor se ve vlaku špatně vyspal, alespoň to tvrdil a nikdo mu to nevěřil. Někdo šel spát a já šel taky.

…… 2 hodiny jsem spal, tak nevím co se dělo ……

V poledne jsme se rozhodli, že půjdeme ven na prohlídku Lendaku. Padla dvanáctá a rozpršelo se, naštěstí to bylo jen demo, takže za deset minut bylo po dešti. Šlo se na prohlídku obce a do muzea lidových kultur. Po prohlídce téměř 5-ti tisícové vesnice (jak tomu Slováci říkají) jsme vyrazili do kostela, kde bylo lidí jako u nás o pouti (bylo pondělí). Pak už nás čekala jen polévka (francouzská) a ta nejpříjemnější část ze dne, noc a spánek. A byla noc…

Den 2 (úterý)

Ráno jsme vstávali docela brzy, pro mě dokonce o půl hodiny díl, než normálně doma. Bylo potřeba stihnout autobus v sedm, ale ani brzké vstávání nám málem nepomohlo. Nervózní řidič si poklepával na volant a zarytě tvrdil „ale v sedem iděm". To bylo poprvé a naposledy co, jsme viděli odjíždět autobus takhle na čas. Jeho spěch jsme pochopili rázem. Měl jsem podezření, že tento řidič dříve popojížděl při sběru kamení. Rychlost, kterou se svou Karosou vyvinul se mi, a nejen mě, zdála poněkud nízká. Když nás v kopečku předjížděla paní s kočárkem nebyl to už jen sen. Samozřejmě, že jsem si s tím kočárkem zase trošičku zapřeháněl. Pěšky by to samozřejmě trvalo delší dobu, ale ne o moc. Z autobusu jsme vystoupili někde mezi Tatranskou Kotlinou a Tatranskou Lomnicí. A tehdy to začalo, jestli se ptáte co, tak vězte, že to byl mírný kopeček, který se místy měnil v pěkné stoupání. Ale to co nás čekalo po tomhle rádoby výstupu stálo za to . Krásný výhled na hory s burcující řekou na boku a čerstvým vzduchem všude okolo. Došli jsme až k Zelenému Plesu a k chatě, která stála u něho. Po svačině a obléknutí do suchého před námi stálo rozhodnutí, jestli půjdeme dál po relativní rovině nebo do „kopečka" na Velkou Svišťovku. Kopeček je v uvozovkách proto, že by si Velká Svišťovka nezasloužila takovýchto urážek. Téměř dvacetihlasně jsme se rozhodli pro Svišťovku. A myslím, že nikdo nelitoval. 90% z nás, včetně mě bylo nejvýše nad mořem ve svém dosavadním životě. Jen ta cesta na vrch byla poněkud, jak bych to řekl, snad obrázkem:

Čekal nás krásný výstup s převýšením asi 500 m. Za celou dobu výstupu se třikrát změnilo počasí. Bylo krásně a bylo daleko vidět, pak najednou byla mlha a začalo pršet. Oblékli jsme si každý svoji jinak barevnou pláštěnku a zdálky, kdyby tam bylo vidět, to mohlo vypadat, jakoby někdo na kopci rozsypal lentilky. Nicméně déšť a následné kroupy vystřídalo zase krásné počasí a my jsme se mohli kochat krásnými panorámaty. Po asi dvou hodinách stoupání jsme se dostali na vrchol. 2037 metrů pod námi šplouchalo moře a my jsme se dívali jak Kebule vaří mlhu a ničí nám tak výhled. Vyfotili jsme se u cedule a vyrazili dolů na Skalnaté Pleso. Tam jsme se zasněně podívali na lanovku a po svačině a odpočinku zamířili směr Tatranská Lomnice a autobus. „Klesání je snad horší než to stoupání." znělo téměř od každého z nás. A právě u autobusu jsme poprvé zjistili, jak to vlastně s časy odjezdů autobusů na Slovensku je. Plus mínus 20 minut nikoho z místních nepřekvapuje. Taky nemusel přijet vůbec. Večer ještě mše v zaplněném kostele a pak už jen večeře a spánek. A byla noc …

Den 3 (středa)

V tento den jsme vyrazili na Spišský hrad. Jeden z největších hradů ve střední Evropě, plný syslů, byl vidět už delší dobu z autobusu. Ze zástavky ve Spišském Podhradí však naše první kroky směřovaly do Spišské kapituly, kde měl, jako ostatně skoro všude, otec Mikuláš nějakého toho známého. Což se ovšem velice hodilo, neboť jsme se dostali do kněžského semináře a v jejich kaplnce jsme si za asistence Mikuláše udělali mši. Po mši jsme se dočkali: dlouho očekávaný přísun potravy byl tady a nás měl připravit na cestu ke Spišskému hradu. Ale pěšky jsme nešli, narazili jsme na moc hodné lidi ze zeleného domu, kteří nás se svými auty dovezli až před bránu hradu. Řeholní sestra, která si dokonce kvůli nám vzala sebou i řidičák, byla velice ochotná a dokonce nám při odjezdu ukázala i profesionální řidičský manévr.

Po zakoupení lístků jsme už jenom čekali na Československou průvodkyni. Byla radost ji poslouchat, vtáhla nás do atmosféry tehdejší doby a zdánlivé maličkosti rozebrala do nejmenších detailů. Naučila nás několik nových slov a změnila náš pohled na kočky. Když jsme prolezli hrad křížem krážem, tak nás čekali už jen syslové. Ovšem cesta z hradu byla zajímavá.

Zdánlivě hezké počasí se rázem změnilo v hustý déšť. To rázem znamenalo asi tolik: Jdu si takhle po chodníku a vidím 30 metrů před sebou kamarády, jak se úprkem schovávají k vratům. Říkám si, co se děje, vždyť ještě svítí sluníčko a už někdy u toho slova „děje" jsem se schovával úprkem taky. A za deset minut bylo po všem. Večer jsme dostali goralský guláš a pozvánku na goralské goblíšky. Pozvala nás sestřenice otce Mikuláše a byla ochotná obléci pár našich modelů a modelek do goralských krojů. A byla noc …

Den 4 (čtvrtek)

Ráno bylo opět tady a nás čekal odjezd na Štrbské Pleso a pochod na Popradské Pleso. Vezli jsme se nejprve autobusem a pak moderní mašinkou (električkou). Nejsmutnější pohled nás čekal právě cestou vlakem. Tam, kde by měly být stromy, stály pahýly a vyvrácené kořeny. Vichřice, která se přehnala přes Tatry, po sobě zanechala něco, co se jen tak nevidí. Vyrazili jsme po břehu Štrbského Plesa a nabrali směr Popradské Pleso. Čekala nás krásná procházka po úpatí a ještě krásnější pohled na majestátné hory. U Popradského Plesa jsme posvačili a nasměrovali se zpět na Štrbské Pleso. Cestou jsme se zastavili na symbolickém cintorýně (hřbitově). Na 200 pamětních desek připomínalo lidi, jejichž životy si vyžádaly Tatry. Cestou zpět z Popradského Plesa jsme se ještě vyfotili na mostě nebo spíše lávce. Pak nás čekala cesta tou hezkou novou mašinkou do Tatranské Lomnice a potom následovala cesta domů autobusem. První autobus, který přijel, byl tak plný, že nás řidič ani nechtěl vzít. No i kdyby nás chtěl vzít, tak bychom asi nechtěli. Jediné místo, které jsem v tomto autobuse viděl, bylo u řidiče na klíně, na stěračích a v kufru. Počkali jsme si tedy na druhý. Ten přijel opět tak nějak jak se mu chtělo a nebyl o moc prázdnější. S několika metrovým rozběhem jsme se všichni nacpali do autobusu a vyrazili jsme směr Kotlina. Tam kde normálně stojíte v autobuse sám a cítíte, že máte málo místa, při této cestě stáli s vámi ve stejném prostoru další tři. Ale na všem je třeba hledat něco pozitivního, a tak tedy v tomto případě bylo pozitivní to, že jsme se nemuseli za jízdy držet. Ono nebylo kam padat. Když jsme dorazili zpět do Lendaku, tak se začal připravovat oheň a opékání buřtů, při kterém zaznívali slovenské a české písně. Těsně před spánkem jsme se tak nasmáli, že nás potom bolela břucha a tekly nám slzy. Nejlepší na tom bylo, že jsme vlastně nevěděli, čemu jsme se tak smáli. Ale pak zase nastala noc…

Den 5 až 5,5 (tzv. dubleden č.2) (pátek a sobota)

V tento den jsme odjížděli domů, ale až večer, takže jsme ještě vyrazili na výlet do Tatranské Lomnice, především za zábavou. Někdo jel nejen za zábavou, ale měl i nějaké povinnosti. Kája totiž měl nějaké vyřizování se slovenskou policií. Ztratil totiž peněženku a nálezce ji odevzdal právě jí a ta mu ji přes noc opatrovala. My ostatní jsme se vydali za zmiňovanou zábavou. Rozhodli jsme se totiž vyzkoušet si horský bob. Byla to bomba a nejlépe to asi vystihují fotky. Někteří z nás vyrazili do ledové jeskyně v Tatranské Kotlině a pak už nás čekal jen příjezd do Lendaku, balení, úprk na mši, mše, úprk ze mše, dobalení a odchod na autobus. Cesta do Popradu na vlak byla dlouhá, tak jsem spal a nejen já. V Popradu jsme si ještě nějakou dobu počkali na odjezd vlaku a pak už jen 10 hodin cesty vlakem a někdy v ranních hodinách v sobotu byla naše expedice úspěšně ukončena.

… Tak třeba za rok